

Beeldenvormers in Kuub

...

De dramatiek die onderhuids voelbaar is manifesteert zich nog meer in het werk van Lidia Palumbi. Drie werken van haar die verwijzen naar afschuwelijke gebeurtenissen, misschien wel het einde der tijden, zijn voor mij het hoogtepunt in deze tentoonstelling. De werken zijn weliswaar klein van formaat, maar niet minder krachtig van uitstraling. Ze bezitten een verborgen energie. Holocaust en L'Ultimo Uomo zijn daar goede voorbeelden van, maar het werk getiteld Quel che Rimane, is mijn favoriet. Niet om vrolijk van te worden, wel om kippenvel van te krijgen. Wat rest er, ja... en na wat? Een desolaat minilandschap met restanten van een brievenbus? Een skelet van een speeltuin? Hing daar niet de schommel? Naast de lantaarnpaal? Het lijken fragiele overblijfselen van wat eens onderdeel was van beschaving. De overgebleven constructies houden zich nauwelijks staande. En het landschap is bijna leeg. De verhoudingen die Palumbi gebruikt, de huid van het brons en het monotone karakter, maken het beeld nog kwetsbaarder. Het is alsof de kunstenaar een plakje uit een wereld heeft gesneden, misschien wel die van ons, in ieder geval een wereld die het niet gered heeft.

De keuze van Jaap Röell gaat wat mij betreft over de verscheidenheid die de ruimtelijke kunst biedt. Zonder het altijd eens te zijn, zo gaat dat met persoonlijke keuzes, voel je in het werk van alle deelnemende kunstenaars een bepaalde zuiverheid en perfectie. Soms misschien wat braaf, maar hier en daar ook superspannend.

Peke Hofman

Beelden Magazine, April 2019

English text

...

"The drama that can be felt under the skin manifests itself even more in the work of Lidia Palumbi. Three of her works that refer to horrific events, perhaps the end of time, are the highlight of this exhibition for me. Although the works are small in size, they are no less powerful in appearance. They possess a hidden energy. Holocaust and L'Ultimo Uomo are good examples of this, but the work entitled Quel che Rimane, is my favorite. Not to be happy, but to give you goosebumps. What's left, yes... And after what? A desolate mini-landscape with remnants of a letterbox? A skeleton of a playground? Wasn't that where the swing was? Next to the lamppost? They seem like fragile remnants of what was once part of civilisation. The remaining constructions are barely holding up. And the landscape is almost empty. The proportions used by Palumbi, the skin of the bronze and the monotonous character, make the sculpture even more vulnerable. It's as if the artist has cut a slice out of a world, maybe ours, at least a world that didn't make it."

Peke Hofman

Beelden Magazine, April 2019

